

VORA VORA

Les piranyes no somien

Des del 1999, qui estigui al cas dels avatars de la política illenca sap de la rellevància que poden adquirir un grapat de vots a les Pitiuses, sobretot a Formentera. Des d'aleshores, les dues nits d'eleccions autonòmiques viscudes, la del 1999 i la del 2003, han tingut un valor afegit per la capacitat o no de tombar la balança d'un costat o altre. Això no era, però, casual. L'especificitat pitiusa era treballada: els pactes progressistes eren preelectorals. Sintetitzant molt, aquesta era la clau de la il·lusió que permetia a la parròquia esquerrana tenir un somni compartit. Tot i la victòria del PP del 2003, la gent que es reclama d'unes esquerres diferents al PSOE, minoritàries, hem viscut mig endormiscats, sense voler despertar-nos completament d'aquell somni perquè, pobres innocents, crèiem que tothom havia llegit igual la lliçó d'història: només junts es pot vèncer el PP. I dic pobres innocents perquè havíem oblidat com les gasta el PSOE quan se sent fort: amb memòria de peix, però no de peix de colors, sinó de piranya que intenta fagocitar tot allò que es mou a l'esquerra i que no porta el seu nom i cognoms. L'agost passat, poques setmanes després de la victòria de Zapatero en unes condicions del tot excepcionals, el PSOE de Formentera feia pública la intenció d'acudir sol a les urnes el 2007, en un menyspreu cap als regidors independents de la COP, dos dels quals dimittien el passat 10 de febrer. Per arrancar de l'abstenció el centenar i mig de vots que representen s'ha de crear un nou somni, lluny de les prepotents sirenes socialistes que cantaran sense escrúpols les excel·lències del vot útil. O s'ha d'assumir que sempre, en despertar-nos, tindrem un govern del PP.

Joan Mari

La crònica

Sobre el forense i el coma irreversible

Dimecres, 23 de febrer

El PSC aprèn del PP. El PP valencià va inaugurar un camí perillós en el terreny de les caixes, en col·locar a la presidència de Bancaixa l'exconseller d'Economia i expresident de la Generalitat Valenciana José Luis Olivas. Sense complexos va situar un polític professional (podríem dir-ne d'elit?) al capdavant de l'entitat financera principal del País Valencià. Ara el PSC vol que Narcís Serra, exministre de Defensa i vicepresident del Govern espanyol, presideixi Caixa Catalunya. Un altre polític d'elit al capdavant d'una altra entitat financera emblemàtica. Les caixes, durant molts anys, s'han diferenciat dels bancs perquè conserven la fama de retornar a la societat part dels seus guanys mitjançant l'obra social, el mecenatge cultural. Ho continuen fent, però també ho fan alguns bancs per maquillar la imatge. També es diferenciaven per uns directius més discrets, més anònims, que assolien celebritat a poc a poc. Eren les entitats que els donaven nom, i no a l'inrevés. Això és impossible amb Olivas o Serra al capdavant de les caixes: les entitats seran identificades amb els directius, ja ben coneguts com a polítics. La politització és evident. A qui situaran ara al capdavant de La Caixa? A Miquel Roca i Junyent?

UM critica el PP. Insòlit, fins ara. Que Unió Mallorquina critiqui el seu aliat, el PP. El motiu: "no ha sabut negociar bé amb Madrid", segons digué Maria Antònia Munar, que no és tan important com el que suggereix. Això és, que els nacionalistes de centre han començat una estratègia per a fer veure que tenen marges de maniobra a banda dels conservadors, amb la vista posada a la segona part de legislatura, mirant cap a les eleccions de 2007.

D'acord..., de moment. Les grans superfícies agrupades en ANGED (Associació Nacional de Grans Empreses de Distribució) accepten les vuit obertures en diumenges i festius que majoritària-

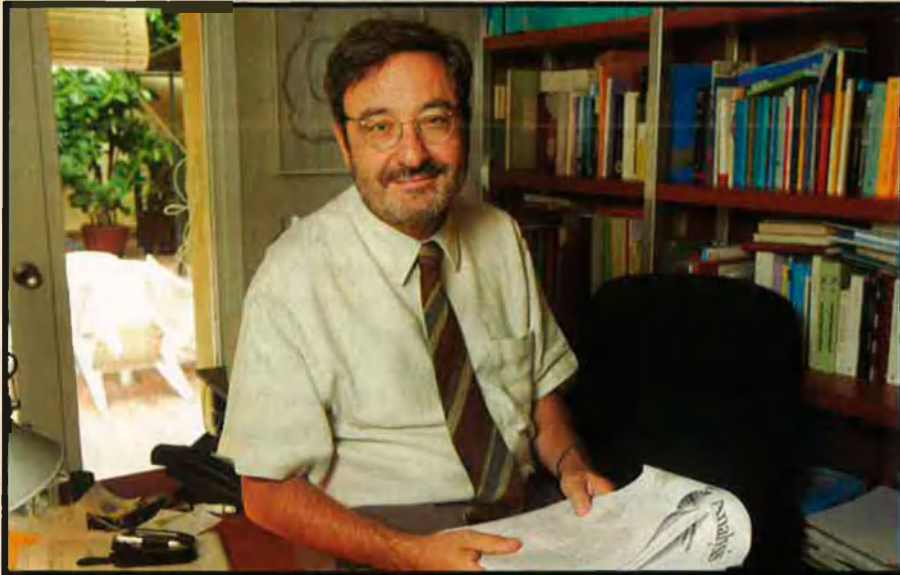
ment demanen els representants de les parts afectades reunides en l'Observatori del Comerç. Així, la Generalitat Valenciana pren el model aplicat a quasi tot l'estat, que, a partir de la llei Montilla, tendeix a una reducció d'obertures en festius, seguint el "model català". ANGED, en tot cas, no parerà de clamar per la liberalització absoluta.

Dijous, 24 de febrer

Manuel "Calimero" Marín. El diputat d'ERC Jordi Tardà comença la seva intervenció en el Congrés dels Diputats llegint un text en català. El president del Congrés, Manuel Marín, el talla dient que "no puede estar usted permanentemente porfiando en un tema como éste" i li diu que, per fer ús de llengües que no siguin l'espanyol s'han de seguir unes regles. En acabar la intervenció, Tardà intenta explicar que la seva intenció era traduir al castellà el text amb el qual havia començat però això empipa encara més Marín, que el commina a deixar "immediatament la tribuna". Marín diu que està introduint "facilitats" per l'ús d'altres llengües oficials però ningú no li fa cas ni el respecta. Pobre!

Balears sense el 33. Sense avisar prèviament, els telespectadors balears es troben de cop i resposta que en el canal pel qual rebien el 33 només hi ha una prova de colors d'IB3. El malestar és enorme. Es dona la circumstància que es talla la recepció just el dia en què es passa un reportatge sobre la repressió a la Guerra Civil a Balears. Coincidències. És la primera concreció pràctica de l'acord entre la Generalitat de Catalunya i el Govern balear sobre les respectives televisions.

El forense i la llengua. El conseller d'Educació i Cultura de la Generalitat Valenciana, el forense Alejandro Font de Mora, fa pública una enquesta -amb dades de 2001- en què detecta que la llengua pròpia no és morta, sinó que sobreviu amb prou feines. Per exemple, a les comarques valencianoparlants de la Mari-

Dalt, l'exvicepresident i exministre de Defensa del Govern espanyol, Narcís Serra. El PSC vol que presideixi la Caixa de Catalunya. Al costat d'aquestes ratlles, el president de la Diputació de València, Fernando Giner, que troba que hi ha un sector catalanista al PP valencià. Potser tenen més raó els que parlen de fantasmes al famós edifici Windsor.

na, on la presència massiva de residents estrangers no ajuda a millorar la situació. La major competència lingüística es troba entre els ciutadans de catorze a vint-i-quatre anys —fruit de l'ensenyament obligatori de la llengua a les escoles—, però el percentatge total de parlants decau lleugerament des de fa dinou anys. Tot i que el malalt encara té vida, es desconeixen les mesures que prendrà l'administració per guarir-lo.

Tota la setmana

De declaració en declaració. La Diputació de València, que presideix el zaplanista i molt dretà Fernando Giner, viu moments de tensió en què es barregen les pròpies del partit que governa la institució i les provocades —encara— pel dictamen de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL). Giner va advertir que dins del PP valencià hi ha un sector catalanista —sí, catalanista—, una idea que, se-

gons el conseller portaveu del Govern valencià, Esteban González Pons, només es pot deure a un "deliri". Una declaració que encara dona més força a les flames de la falla, perquè immediatament és contestada per Enric Esteve —president de l'entitat secessionista Lo Rat Penat i vicepresident de la Diputació—, que acusa González Pons de "viure en un estat de coma irreversible". Una escalada que s'agreuja pel rumor que Giner podria passar al Grup Mixt de la Diputació amb quatre diputats. Camps, que es planteja anunciar dimissions, contemporitza una vegada més.

Julio de España, també zaplanista i també president, en aquest cas de les Corts valencianes, hi aporta una perla més. Assegura que "amb tot el dolor del meu cor, en contra de la meua voluntat, vaig adjudicar la cafeteria a una empresa basca". L'endemà se n'excusa, però de poc val: la bomba ja ha esclatat.

Inanitat política

El dirigent del PSPV, Joan Ignasi Pla, ha declarat que Francesc Camps és el pitjor president de la Generalitat Valenciana de tots els que hem tingut. Així, sense matisacions ni reserves, davant els dos anys que resten de legislatura i que podrien capgirar favorablement el balanç de gestió. Però no és ell l'únic a pensar-ho així, fins i tot entre la mateixa parròquia del PP, que veu com s'esmuny el temps i s'esvaeix la imatge del líder, més aplicat a fer de bomber en el si del partit que a governar. Si abans ha hagut de veure-se-les amb els zaplanistes —que hi són i es belluguen—, ara li falten mans per apaivagar la revolta dels blavers amb credencial "pepera" i nòmina institucional. Com és el cas del president de la Diputació de València, o del mateix president provincial del partit i alcalde de Xàtiva i de la cohort que els empara, per als quals el cap del Consell és poc menys que un catalanista perillós.

Es tracta, evidentment, d'una extravagància d'aquesta colla d'espavilats que s'aprofiten de la debilitat partidària i la poca empenta personal del nostre primer mandatari. I si bé és veritat que moltes de les llores que llasten el Molt Honorable —la financera, molt especialment— són herència del seu predecessor, l'encalçament "blaver" és una conseqüència de la política claudicant i trontollada del president. Ho hem vist ara a propòsit de l'absurd conflicte de la llengua, reviscolat per la covardia davant aquesta pesta. El mal —o el bé, segons es mire— és que, de la inanitat del dirigent popular, no se n'aprofita el líder dels socialistes valencians, perquè tampoc no alça un pam polític de més.

J. J. Pérez Benlloch

EL POLS